

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie október 2014

III. senát

Nález:

spisová značka	II. ÚS 506/2013
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	9. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Na návrh sťažovateľa okresný súd rozhodol o zverení maloletého syna účastníkov konania do ich striedavej osobnej starostlivosti. Po odvolaní proti uvedenému rozhodnutiu krajský súd zmenil napadnutý rozsudok a návrh sťažovateľa zamietol.</p> <p>Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že krajský súd postupoval v rozpore s relevantnými procesnými normami, keď pri svojom rozhodovaní vychádzajúc z výsledkov dokazovania vykonaného okresným súdom dospel k opačným skutkovým zisteniam ako prvostupňový súd. Odvolací súd pritom sám nemohol vykonať žiadne dokazovanie, keďže rozhodoval na neverejnom zasadnutí, na ktorom je vykonávanie dokazovanie v zmysle OSP vylúčené. Odôvodnenie rozhodnutia však napriek tomu nasvedčuje, že dokazovanie vykonal, keďže prehodnocoval výsledky znaleckého dokazovania uskutočneného v konaní pred prvostupňovým súdom, čo mohol urobiť len prečítaním listinného dôkazu (znaleckého posudku). Vzhľadom na tieto skutočnosti bol podľa sťažovateľa postup krajského súdu svojvoľný, arbitrárny a popierajúci zmysel práva na spravodlivé súdne konanie.</p> <p>Druhostupňový súd okrem toho podľa sťažovateľa ústavne neudržateľným spôsobom interpretoval § 24 ods. 2 zákona o rodine, keď dôvodom, pre ktorý nevyhovel návrhu sťažovateľa, bol nedostatok komunikácie medzi rodičmi maloletého.</p> <p>Z uvedených dôvodov došlo podľa sťažovateľa postupom a rozhodnutím krajského súdu k porušeniu jeho práva na starostlivosť o dieťa vyplývajúceho z čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>
ratio decidendi	<p>Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol: „<i>Súd prvého stupňa síce nariadil znalecké dokazovanie, avšak jeho záver odvolací súd posúdil odlišne ako súd prvého stupňa.</i>“.</p> <p>Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal výlučne z dôkazov vykonaných okresným súdom, pritom však dospel k opačným skutkovým záverom ako súd prvého stupňa.</p> <p>Podľa § 213 ods. 3 OSP ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na</p>

základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám.

Podľa § 214 ods. 1 písm. a) OSP na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

Ako vyplýva zo samotného rozhodnutia odvolacieho súdu, tento vec prejednal podľa § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, t. j. o odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania.

V zmysle predchádzajúcej judikatúry ústavného súdu, ale aj v zmysle praxe všeobecných súdov a právnej teórie odvolací súd musí zopakovať dôkazy vykonané súdom prvého stupňa, ak vykonané dôkazy mali byť podľa názoru druhostupňového súdu hodnotené odlišne, ako sa stalo v konaní pred prvostupňovým súdom.

Pretože odvolací súd pojednávanie v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku nenariadil, znamená to, že vzhľadom na znenie § 213 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku nechcel, ale ani nemohol (bez porušenia § 214 ods. 1 písm. a) tohto procesného predpisu) dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať, a to ani „len“ prečítaním znaleckého posudku, ktoré je taktiež potrebné považovať za dokazovanie. Logickým dôsledkom toho je potom záver, že krajský súd nemohol z okresným súdom vykonaných dôkazov vyvodiť odlišný skutkový záver, na základe ktorého rozhodol inak ako súd prvého stupňa.

Ak krajský súd takto postupoval, a svedčí o tom jeho konštatovanie, že „Zo znaleckého posudku jednoznačne nevyplýva, že striedavá osobná starostlivosť bude v záujme maloletého...“, nebolo to v súlade s účelom a zmyslom ustanovenia § 213 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Ak by krajský súd zastával názor, že dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakoval, t. j. oboznámil sa so závermi znaleckého dokazovania, a teda dal zadosť zneniu § 213 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, potom by takýto jeho postup odporoval ustanoveniu § 214 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku, pretože k nariadeniu odvolacieho pojednávania na účely zopakovania dokazovania nedošlo.

Krajský súd síce v napadnutom rozhodnutí tvrdí, že vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa (svedčí o tom formulácia „Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa...“) avšak toto tvrdenie nemožno akceptovať. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je totiž úsudok – záver sudcu, resp. senátu o tom, ktoré z rozhodujúcich sporných skutočností sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za dokázané. Až súhrn týchto skutočností vytvára zistený skutkový stav. Okresným súdom zistený skutkový stav spočíval v tom, že striedavá osobná starostlivosť rodičov za splnenia ďalších podmienok (nariadenie psychologického poradenstva rodičom a maloletému) bude v záujme maloletého a tomu prispôbil verdikt svojho rozhodnutia. Krajský súd si však tieto skutkové závery neosvojil.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ak súd alebo iný orgán koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu alebo inú právnu ochranu.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že postup krajského súdu nie je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný, pretože nezodpovedá účelu a zmyslu príslušných zákonných ustanovení procesnoprávneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu porušené bolo a napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd sťažovateľovi priznal aj právo na náhradu trov konania.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o nesprávnej interpretácii ustanovenia § 24 ods. 2 zákona o rodine, vzhľadom na konštatovanie porušenie práv sťažovateľa v dôsledku neústavného postupu krajského súdu a zrušenie jeho rozsudku bolo bez právneho významu podrobne skúmať ústavnú konformitu výkladu označeného zákonného ustanovenia.

Vo vzťahu k námietke porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 41 ods. 4 ústavy sa ústavný súd riadil princípom minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov, ktorý vyplýva z jeho subsidiárneho postavenia pri ochrane základných práv a slobôd a sťažnosti v tejto časti nevyhoveli.

	Vychádzal pritom z toho, že zrušením rozsudku krajského súdu sa otvára priestor na to, aby sa tento súd v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedeného základného práva.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 139/02, IV. ÚS 77/02, II. ÚS 387/2010, I. ÚS 26/94, IV. ÚS 303/04, II. ÚS 182/06

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	II. ÚS 627/2013
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	24. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresných súdov v trestnom konaní a to v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 390/2010-40 zo dňa 30. marca 2011. Vec bola v období po právoplatnosti vyššie uvedeného nálezu odňatá pôvodnému okresnému súdu a prikázaná inému okresnému súdu.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd nezistil faktickú alebo právnu zložitost', v ktorej by mohla tkvieť príčina ďalšieho trvania konania po predchádzajúcom náleze v rozsahu takmer 3 roky. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako obvineného v konaní ústavný súd nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by súdom bránili postupovať plynulo a bez priet'ahov. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresných súdov, pričom ústavný súd konštatoval, že konanie bolo poznačené ich nesústredenou a neefektívnou činnosťou. Pôvodný súd sa totiž v posudzovanom období vôbec nezaoberal meritom veci a riešil len otázku vylúčenia svojich sudcov, pričom však nepostupoval racionálne, keď vec bola krajskému súdu v tejto otázke predložená až šesť krát. Okrem toho žiaden zo súdov sťažovateľovi nedoručil uznesenie krajského súdu o odňatí a prikázaní veci a sťažovateľ sa o tejto skutočnosti dozvedel až po nazretí do súdneho spisu. Po zistení tejto skutočnosti podal sťažovateľ na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) návrh na ďalšie odňatie a prikázanie veci, v dôsledku čoho ani prikázaný súd vo veci nekonal a spis postúpil najvyššiemu súdu. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 1 600 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti sťažovateľom požadovaného finančného zadost'učinenia vo výške 18 400 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 88/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	24. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) „postupom okresného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie“, ktorý sťažovateľ podal na okresnom súde dňa 22. novembra 2011.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by zakladala faktickú alebo právnu zložitost' odôvodňujúcu trvanie konania v rozsahu 2 rokov a 8 mesiacov. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by súdu bránili postupovať plynulo a bez prieťahov. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, ktorý bol poznačený viacerými obdobiami nečinnosti spolu v rozsahu takmer dvoch rokov. O samotnom návrhu na zastavenie exekúcie okresný súd zatiaľ právoplatne nerozhodol, keďže rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka o návrhu bolo napadnuté odvolaním sťažovateľa, pričom vec nebola rozhodnutá zákonným sudcom ani postúpená odvolaciemu súdu (§ 374 ods. 4 OSP). <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 664/2013
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	6. augusta 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresných súdov v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu škody, ktoré sa začalo v roku 2006. Vec bola po začatí konania pôvodným okresným súdom postúpená inému miestne príslušnému súdu.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:

	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, podľa názoru ústavného súdu v predmetnom konaní nejde o vec tak právne či fakticky zložitú, ktorá by odôvodňovala jej prerokovanie v trvaní viac ako 8 rokov.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, tento podal neúplnú žalobu na miestne nepríslušnom súde a neúplnosť žaloby odstraňoval až na výzvy všeobecných súdov z 1. júna 2006 a 24. mája 2012. Tieto skutočnosti však z hľadiska celkového časového trvania konania nemožno považovať za relevantné.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresných súdov, ktorý bol poznačený ich nečinnosťou. Pôvodný okresný súd bol v konaní nečinný po dobu siedmich mesiacov a v konaní po postúpení veci ústavný súd zaznamenal viacero období nečinnosti miestne príslušného súdu spolu v rozsahu viac ako päť rokov. Konanie miestne príslušného súdu bolo pritom aj neefektívne, o čom svedčí skutočnosť, že jeho rozsudok bol po odvolaní zrušený krajským súdom z dôvodu, že okresný súd nesprávne ustálil okruh účastníkov konania po zániku pôvodného žalovaného.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 4 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovел sťažnosti v prevyšujúcej časti sťažovateľom požadovaného finančného zadost'učinenia vo výške 2 500 €, ktoré nepovažoval za primerané okolnostiam prípadu.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 23/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	9. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresných súdov a) v konaní o vrátení maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu, ktoré sa na návrh sťažovateľa začalo v roku 2012 a b) v konaní o úpravu práv a povinností k maloletým deťom, ktoré sa na návrh matky maloletých začalo v roku 2011.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>a) postup súdu v konaní o vrátení maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd toto konanie nehodnotí ako skutkovo či právne zložitú.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by prispela k predĺženiu konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, ktorý bol poznačený viacerými obdobiami síce krátkodobej nečinnosti, ktoré však v predmetnom druhu konania, v ktorom má v zmysle Nariadenia rady (ES) č. 2201/2003 súd o návrhu rozhodnúť do šiestich týždňov od podania žiadosti, mali charakter zbytočných prieťahov v konaní. Okresný súd však konal aj neefektívne, keď nesprávne vypracoval dožiadanie pre súd v Českej republike a to v čase, keď mu už bola doručená správa o skutočnostiach, ktoré mali byť predmetom dožiadania a postupoval nesústredene pri nariadení</p>

	<p>pojednávani, ktoré následne odročil, resp. zrušil.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd neprikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, keďže konanie bolo v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti už skončené.</u></p> <p><i>b) postup súdu v konaní o úpravu práv a povinností k maloletým deťom</i></p> <p><u>Ústavný súd preskúmal postup okresného súdu a nezistil nečinnosť ani neefektívnosť, ktorá by dosahovala intenzitu porušenia označených práv a preto v tejto časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 303/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lubomír Dobřík</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>9. septembra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o odstránenie neoprávnenej stavby, alebo alternatívne o zriadenie vecného bremena a to vo vzťahu k sťažovateľom v 1. a 2. rade v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 69/07 z 21. júna 2007 a vo vzťahu k sťažovateľovi v 3. rade od začatia konania v roku 1994.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitost' veci, vzhľadom na nutnosť nariadenia znaleckého dokazovania, ako aj so zreteľom na vstupovanie ďalších účastníkov do konania v súvislosti s právnym nástupníctvom po zomrelých žalobcoch možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Vecnú zložitost' však nemožno dávať do súvislosti s nečinnosťou okresného súdu v konaní.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľov (žalobcov) v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom.</p> <p>3. Tretím kritériom bol postup samotného okresného súdu, pričom ústavný súd konštatuje, že celkové trvanie napadnutého konania je už samo osebe neprimerané. Ďalej ústavný súd zistil, že aj po právoplatnosti skoršieho nálezu bol okresný súd v konaní krátkodobu nečinný, a to až do 28. apríla 2008. Taktiež bol nečinný v období od 29. júla 2010 do 28. septembra 2011 (1 rok a 2 mesiace) a od 7. októbra 2011 do 10. apríla 2012 (6 mesiacov). Uvedená nečinnosť nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas minimálne jedného roka okresný súd nevykonával, t. č. už v 20-ročnej veci, úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzali. K uvedenej nečinnosti, a teda k zbytočným prietahom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p>

	<u>Ústavný súd priznal finančné zadostučinenie sťažovateľom v 1. a 2. rade vo výške 1 000 € a sťažovateľovi v 3. rade vo výške 3 000 € a všetkým priznal právo na náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 362/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	9. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody a to v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 33/2012-29 zo 6. marca 2012.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetný spor po právnej stránke nie je osobitne zložitý. Istú mieru faktickej zložitosti veci spôsobuje sám sťažovateľ nekonzistentnosťou svojich návrhov a viacerých jeho doplnení. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemôže pripísať len na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľ ako účastníka konania ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania prispeli aj okolnosti na strane sťažovateľa, ktorý sa nezúčastnil niekoľkých pojednávaní.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci po právoplatnosti skoršieho nálezu ústavného a poukázal na to, že trvanie napadnutého konania viac ako 2 roky od právoplatnosti tohto nálezu je už samo osebe neprimerané.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 455/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	24. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva nehnuteľnostiam, ktoré začalo v roku 2008.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitosť veci, zo skutkového hľadiska ide o čiastočne zložitejšie súdne konanie (napr. potreba vykonať znalecké dokazovanie, účastníci sústavne navrhujú nové dôkazy), avšak doterajší zdĺhavý priebeh konania nemožno pripísať iba na vrub prípadnej faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Ústavný súd súčasne nezistil, že by išlo o právne zložitú vec.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania podstatne neprispeli okolnosti na strane sťažovateľa. Sťažovateľ síce niekoľkokrát požiadal o odročenie pojednávania, ako účastník konania má však právo požiadať o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Za priesťahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania 6 rokov a 2 mesiace, z toho na okresnom súde takmer 5 rokov a 10 mesiacov, je už samo osebe neprimerané.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priesťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.